

Kapitány Máté MI VAN EZEKKEL?

 ligetmuhely.com/kapitany-mate-mi-van-ezekkel/

Elképzelni sem tudom, mit mondhattam ezeknek, hogy így ki vannak akadva. Esküszöm, csak úgy húzzák felém a zsáktestüket, az arcuk olyan, mint a búbaszás, és mintha neheztelnének rám valamiért, mogorván vagy elkeseredetten bámulnak. Hiába mondogatom nekik, hogy kíp szmájling, hallod, ez így nagyon nem zorall, erőltessél már jókedvet magadra, csak lehúzol itt mindenkit, és így tovább, ez a két madár lógatja a csőrét egész álló nap, és úgy csoszognak, tényleg, mintha csak vonszolnák a zsáktestüket. Jó, tudom, vannak nehéz napok, a

reklámban is megmondják, vannak tré hetek, persze, de tényleg jobb, most komolyan, tényleg jobb, ha ilyenkor beleássuk magunkat ebbe a feneketlen mocsárhangulatba? Megáll az eszem ezektől. Ledobja az ékszíjat.

Az interneten bukkantak rám, két hónapja lakom velük, de az elmúlt héten történt valami, mozgolódni kezdtek. Nekem nem szóltak róla, mégis az az érzésem, költözni fognak. Mondjuk korrekt dolog lett volna velem is közölni a hírt. Ötvenes mindkettő, a fickó és a nő is, de kinéznek hetvennek, tudom, nem szép ilyet mondani, akkor is. Úgy fityeg az arcuk, vagy nem is tudom, hogy mondjam, úgy megereszkedett a szemük alja. Szerintem nagyobb esőben ezekben a szomorú táskákban összegyűlik a víz, és cuppog, ha pislognak.

nyákos csigák

A fickót Jánosnak hívják, a nőt Erzsébetnek. Janónak és Böskének szólítják egymást, és van, hogy egymáshoz bújnak. Aranyos. Na, mondjuk egyik sem szép, szóval nem állítom, hogy esztétikus látványt nyújtanak ilyenkor. Ahogy Böske odafúrja csontos arcát Janó csapott válla és petyhüdt nyaka közé, ahogy Janó felemeli puha karját és szabaddá teszi izzadságfoltos hónalját, hogy aztán átkarolja Böske reszketeg hátát, az olyan számomra, mintha nyákos csigák ölelkeznének, de hé, a külső nem minden! Így van?

Itt áll előttem a Janó, igazgatja magán a ruháját, amiből csak úgy árad a levendulaszag. Böske levendulapárnákat helyezett el a szekrényekben, hogy távol tartsa a molylepkéket. Áll a Janó, rángatja inge szövetét, hátha akkor kellőképpen hosszúra nyúlik, és nem csúszik fel folyton a szőrös hasán, mikor leül. Elégedetlenül és mogorván néz rám. János, szólítom meg, hallod, mondtam neked valami durvát, öregem, vagy mi ez a mufurcság? Janó legyint, és megfordul, és olyan röhejes módon visszapillant a válla fölött, mintha szexi próbálna lenni, kicsit a seggét is kitolja, és úgy rángatja tovább az ingét, lefelé, lefelé. Sóhajtok. Jánosom, mondom, tényleg a seggedet mutogatod nekem, mi van veled? Rám is fingsz talán, mi, úri kedvedben? Ettől sem lesz jobb kedve, nem érti a tréfát, de legalább visszafordul felém. Magyarul beszélek hozzá, mégsem válaszol. Szép. Jól van, gondolom, akkor én is sértett hallgatásba burkolózom. Állunk ott egymással szemben, Janó homlokát ráncolja. Megpiszkálja az orrát is, kihúzza belőle egy szőrszálat. Hányinger! Fúj, szólok most rá, fúj, rossz János, rossz János! Elpöcköli a szőrszálat, majd szemöldökét kezdi simogatni. Órájára pillant, azzal se szó, se beszéd, kisiet a szobából. Fura egy figura, tűnődöm. Biztos autista.

Most Böske lép be az ajtón, egyenesen hozzám siet. Kihúzza magát előttem, megigazítja vékonyszálú haját. Virágmintás ruha lóg rajta, itt-ott felsejlik alatta bütykös alakja. Ócska fülbevalót vezet át fülcimpáján. Olyan szép vagy, mondja, és mosolyt erőltet az arcára. Na, na, na, mondom, Böske! Lassan a testtel, anyukám! Tudom, hogy Janó nem egy rájengoszling, de nehogy már a háta mögött rám mozdulj! Böske még mindig mosolyog, de olyan hervatag módon. Megfogja ruhájának szoknyarészét, ujjai közé csippenti, majd kislányosan forog egyet előttem. Bókra vágyik? Megvonom a vállam. Remek ruhaválasztás, Böske, mondom neki. Ezen ne múljék. Mi a becses alkalom? Költözés? Nem sikerül kiugrasztanom a nyulat a bokorból, Böske abbahagyja a forgást, és félszegen mosolyog.

erre gerjedsz, papa?

Késő este érnek vissza. Janó fáradtan csoszog be a szobába. Kigombolja ingét, bőrén látom, hogy az ing szoros nyaka fehér csíkot vágott a húsba. Mint egy akasztott. Janó, szólítom meg barátian. Idefigyelj, öregem! Szerintem a Böske félrekacsingat. Janó babráló keze megáll, meredten figyel. Jól van, ne tojj be, folytatom, nem biztos, hogy elúszott a hajó, még meg lehet menteni a kapcsolatot! Janó feszülten hallgat. Szedd össze magad, kicsit, mondom, legyél fickósabb, fiatalosabb. Egyél kevesebbet, az istenért, hát tudom, hogy késő este fehérkenyérrel tunkolod ki a sültkaraj zsírából, ez nem pálya, öreg, be fog dugulni az ered és felfordulsz idő előtt. Sportolj, mozogj! Ha rám hallgatsz, az öltözködéseden is változtatsz: farmernadrág, poló, futócipő. Tudod, csak lazán. Nem kell kinőtt inggel fojtogatnod magad. Vagy erre gerjedsz, papa? Ugye, hogy nem! Janó engedelmesen lehúzza magáról az

inget. Előtáruul fehér felsőtteste, hurkás karja, pamacsokban növő szőre. Köldöke alatt ferde heg húzódik. Vakbélműtét talán. Eseten bámul felém, majd gyorsan magára húz egy foltos atlétát. Aztán egyszer csak gondol egyet és letolja a gatyáját is. Már mint egy mozdulattal a nadrágot és a szürke alsógatyát is. Ott áll tök meztelenül, a gatyá és a nadrág a bokáján, petyhüdt ezredese hervatagon figyeli a talajt. Janó ácsorog, összezárt lábakkal, mint egy ministránsfiú. Oké. Két dolog lehet, gondolom, Janó vagy homár, vagy valami visszajelzést vár testi adottságait illetően. Sosem voltam finomkodó típus, gyorsan rá is kérdezek hát, hogy Janókám, te buzi vagy? Janó szégyellősen pislálkol, fejét elégedetlenül csóválva. Nem, akkor fogadjuk el, hogy nem meleg. Veszek egy mély lélegzetet. Janó, nagyszerű szerszámod van, egyet se félj, ha Böske félre is kacsintgat, az nem a lőcsődnek tudható be. Még mindig elégedetlen, bokájáról lerúgja a gatyát és úgy, ahogy van, fürdés nélkül pizsamába bújjik. Erre nem mondok semmit. Kivonul a szobából, jóéjt mormol, és lekapcsolja a villanyt. Mi van, ha mégiscsak belém zúgott?

Két óra múlva Böske jön be. Felkapcsolja a villanyt. Összeszorul kicsit a gyomrom. Lehet, hogy e csontos, száradó virágszál most tényleg rám moccan? Ki tudja, mekkora erő lehet azokban a szíjas karokban. A végén még leteper. Szia, Böske, szólítom meg könnyednek álcázott idegességgel, elfogyott a Dormicum? Hajnali egy óra van, azt tudod? Böske a faliorára pillant. Megvakarja halántékát. Járkál a szobában, kótyagos fejjel, szédelegve, tapogatja a falakat, bútorokat. Időnként megtorpan, egy-egy szögletben hosszabban elidőzik. Aztán, eddig talán bátorságát gyűjtötte, elém lép, és ledobja magáról hálóingét. Vékony alakja úgy imbolyog ott a hajnali szobában, mint egy olcsó gyertya lángja. Csípőcsontja kiugró oromként feszíti szürkésfehér bőrét, szeméremszőrzetébe ősz szálak fonódnak, bordái létrafokok megereszkedett melléig, kulcscsontja ruhafogasként tartja inas karját. Úgy áll előttem, mint aki teljes valóját adja át. Zavaromban nyelek egyet. Figyelj, Bözsi, hebegem, mit mondtam, amit félreérthettél? Már mint, tudod, tettem esetleg olyan megjegyzést, amiből te azt feltételezted, hogy bejössz nekem? Bözsi kihúzza magát. Állát dacosan megemeli. Szeme haragosan villan. Olyan fonnyadt tested van, mint egy hullának, sziszegi aztán felém. Lehajol, visszahúzza magára hálóingét. Én próbáltam figyelmes és udvarias lenni, gondolom, erre ez a hála! De jó, oké, nem leszek kicsinyes, nem vágok vissza. Kussolok. Böske kivonul, idegesen kapcsolja le a villanyt. Már nem maradok sokáig ezekkel, biztatom magam a sötétben, ezt a kis időt már fél lábon állva is kihúzom.

Reggel püffedt arccal, együtt jönnek be a szobába. Jó reggelt, mondják. Egymásra pillantanak, és átölelik egymást. Jaj ne, kezdődik a csigaetyepetye, undorkodom. Most izgatottabbak, elevebbek, mint máskor. Csak futó pillantásokat vetnek rám, lázasan pakolásznak. Dobozokat hoznak be a szobába, újságpapírokba bugyolálják a törékeny tárgyakat. Na ugye, megmondtam. Költöznek. Janó rám mutat és csak úgy a szája szegletéből azt mormogja, hogy ezt meg mindjárt viszik, búcsút mondhatunk neki. Úgy látszik, ez az én sorsom. Kezdek olyan lenni, mint egy vándorcigány. Janó melegítőruhában, Böske öreges otthonkában tüsténkedik. Tudom a titkokat, hiába jópofiztok itt egymás előtt, suttogom. Engem szerettek mindketten! Ezért akartok megszabadulni tőlem! Csöngetnek. Janó kiszalad a szobából, Böske tétovázik egy kicsit, aztán odalépdél hozzám, és megsimogat. Erről beszélek. Elmebaj az egész! Janó két megtermett palival jön vissza, sietősen felém bök, és azt mondja, ott van,

vihetik. A két melák felgyűri ruhaujját, és hiába tiltakozom, felkapnak. Olyan szorításuk van, hogy belenyekkenek. Visznek ki a szobából, Böske utánuk kiált, azért vigyázzanak rá! Árulók, üvöltöm nekik, zsáktestű árulók!

lemaradtam valamiről?

A szűkös közlekedőben cipelnek. A falon képek rengetege. Janó és Böske a Balaton partján. Huszonévesek, szemérmesen mosolyognak, épp csak a válluk ér össze. Janó és Böske a Gellérthegyen, alattuk a Duna. Böske belefúrja fejét Janó nyakába. Janó fiatal, kackiás bajsza alatt büszke mosoly. Janó és Böske libegőzik. Böske kicsit fél, Janó kezét szorítja. Janó és Böske esküvője. Kevés, zavartan vigyorgó rokon gyűrűjében állnak, igyekeznek nem foglalkozni a fényképezéssel. Janó és Böske Český Krumlovban. Bizonyára a nászúton készült a kép. Piros az arcuk, szemük reménytelen csillog. Janó és Böske száncóznak. Janó már kicsit pocakosodik, kackiás bajsza sörtésebbé tömörült. Böske orra mintha megnyúlt volna, szeme alján karikák. Mégis önfeledt kiáltásra nyílik a szájuk. Janó kórházi ágyon fekszik, mutatja műtéti hegét a köldöke alatt. Böske úgy kuporog az ágy mellett, mint aki imádkozik. Egy másik fotón Janó tenyere Böske hasán. Böske hasa gömbölyödik. Gyerekek, lemaradtam valamiről? Janó és Böske házassági évfordulója. Egy fiú és egy lány ül mellettük, jól nevelten, ócska ünneplőben. Janó már kövér, Böske már fonnyad, tekintetükben mégis földöntúli boldogság. Ezeknek gyerekük is van? A bejáratnál a kulcstartó szekrény falán ügyetlen firkálmányt veszek észre. Janó rajzolta Böskéről. A melákok forognak kicsit, van időm megnézni a rajzot. Minél tovább bámulom, Böske annál szebb rajta, hiába tré a grafika. Janó, ordítom most, Janókám, van még remény, ne add fel!

A két melák fordul egyet, beütöm magam a falba. Mintha reccsennék is. Földre ejtenek. Éktelen szitkozódást hallok. Sanyikám, te kretén, hát összetörted, bazdmeg, hogy fogja így átvenni az új tulaj?! Jól van, na, jól van, dűnnyögi Sanyi, mit kell úgy kiakadni, majd vesznek másikat.

kép | alexkar08, adobe.com